

CAPITOLUL UNU

Pana stătea în palma mea. O țineam cu grijă, conștient de vechimea și fragilitatea ei. Totuși, albul ei era încă translucid, purpuriul vârfulilor ei încă strălucitor.

— Provine de la o pasăre sacră, *houou*, îmi explică Matsuda Shingen, starețul templului din Terayama. I s-a arătat tatălui tău adoptiv, Shigeru, când acesta avea doar cincisprezece ani, mai puțin decât ai tu acum. Ți-a povestit vreodată despre asta, Takeo?

Am clătinat din cap. Mă aflu cu Matsuda în camera lui dintr-un capăt al șirului de chilii din jurul curții principale a templului. De afară, acoperind obișnuitele zgomote ale templului, incantațiile și clopotele, se auzea zarva pregătirilor, produsă de oameni mulți care veneau și plecau. O auzeam pe Kaede, soția mea, vorbind dincolo de porți cu Amano Tenzo despre aprovizionarea cu hrană a armatei noastre în timpul marșului. Ne pregăteam să plecăm la Maruyama, marele domeniu din Vest, a cărui moștenitoare de drept era Kaede, să îl revendicăm în numele ei — să ne luptăm pentru el, dacă era nevoie. De la sfârșitul iernii, veniseră mulți războinici să ni se alăture în Terayama și aveam acum aproape o mie de oameni, încartiruiți la templu și în satele din împrejurimi, fără a-i pune la socoteală pe fermierii din regiune, care și ei îmi susțineau cu tărie cauza.

Amano era din Shirakawa, căminul strămoșesc al lui Kaede, și cel mai de încredere însoțitor al ei, un călăreț grozav și priceput la toate animalele. În zilele care au urmat căsătoriei noastre, Kaede și slujnica ei, Manami, dovediseră o mare pricepere în mânuirea și distribuirea mâncării și echipamentului. Discutau totul cu Amano și îl puneau să le transmită oamenilor hotărârile luate. În acea dimineață, el înșira căruțele cu boi și caii de povară pe care îi aveam la dispoziție. Am încercat să nu mai ascult, să mă concentrez la ce îmi spunea Matsuda, dar nu aveam astâmpăr, eram nerăbdător să pornim la drum.

— Ai răbdare, mi-a spus cu blândete Matsuda. Povestea asta nu durează decât un minut. Ce știi despre *houou*?

Fără tragere de inimă, mi-am îndreptat atenția spre pana din palma mea și am încercat să îmi amintesc ce mă învățase fostul meu învățător, Ichiro, când trăiam în casa din Hagi a seniorului Shigeru.

— E o pasăre sacră, de legendă, care se arată în vremuri de pace și dreptate. Și numele ei se scrie cu aceleași caractere ca numele clanului meu, Otori.

— Corect, spuse Matsuda, zâmbind. Nu se arată des, pacea și dreptatea fiind ceva rar în vremurile astea. Dar Shigeru a văzut-o și cred că asta l-a inspirat să caute să înfăptuiască aceste virtuți. I-am spus atunci că penele sunt colorate cu sânge și, într-adevăr, sângele lui, moartea lui ne mână și pe mine, și pe tine.

M-am uitat mai bine la pană. Stătea pe cicatricea din palma mea dreaptă, acolo unde mă arsesem cu mult timp în urmă în Mino, locul meu natal, în ziua în care Shigeru îmi salvase viața. Mâna mea era însemnată și cu linia dreaptă a Kikușilor, familia din Trib căreia îi aparțineam, și de care fugisem în iarna precedentă. Moștenirea mea, trecutul și viitorul meu păreau să fie toate acolo, în palmă.

— De ce mi-o arăți acum?

— Vei pleca de aici în curând. Ai stat la noi toată iarna, pregătindu-te prin studiu și antrenament să îndeplinești ultimele porunci ale lui Shigeru către tine. Am vrut să vezi și tu ce a văzut el, să nu uiți că țelul lui era dreptatea, și trebuie să fie și al tău.

— N-am să uit niciodată, am promis.

M-am aplecat cu respect asupra penei, ținând-o cu gingășie cu ambele mâini, și i-am înapoiat-o starețului. A luat-o, s-a aplecat asupra ei, apoi a pus-o la loc în cutia mică, lăcuită de unde o luase. N-am spus nimic, aducându-mi aminte de tot ce făcuse Shigeru pentru mine și câte mai aveam încă de înfăptuit pentru el.

— Ichiro mi-a povestit despre *houou* când mă învăța să îmi scriu numele, am spus în cele din urmă. Când l-am văzut anul trecut în Hagi, m-a sfătuit să-l aștept aici, dar nu mai pot să stau. Trebuie să plecăm spre Maruyama într-o săptămână.

De când se topiseră zăpezile, îmi făceam griji pentru fostul meu învățător căci știam că seniorii Otori, unchii lui Shigeru, încercau să pună stăpânire pe casa și pământurile mele din Hagi și că Ichiro continua cu încăpățânare să li se împotrivescă.

Nu știam, dar Ichiro era deja mort. Am primit vestea a doua zi. Discutam cu Amano în curte, când am auzit ceva jos, departe: strigăte de mânie, picioare care alergau, tropot de copite. Zgomotul de cai care urcau cu greu coasta era neașteptat și uimitor. De obicei, nimeni nu venea la templul din Terayama călare. Fie urca pe jos poteca abruptă de munte, fie, dacă era invalid sau foarte bătrân, era cărat de însoțitori vâjnoși.

După câteva secunde, a auzit și Amano larma. Eu deja alergam spre porțile templului, strigând la străjeri.

Ei s-au apucat iute să închidă porțile și să le zăvorască. Matsuda a traversat în grabă curtea. Nu purta armură, dar avea sabia la cingătoare. Până să apucăm să vorbim, de la corpul de gardă s-a auzit o somație.

— Cine îndrăznește să vină călare la poarta templului? Descălecați și apropiați-vă cu respect de acest lăcaș al păcii.

Era glasul lui Kubo Makoto. Unul dintre călugării războinici tineri ai Terayamei, el îmi devenise în ultimele luni cel mai bun prieten. Am alergat până la palisada de lemn și am urcat scara ce ducea la corpul de gardă. Makoto mi-a arătat prin semne ferestraica de observație. Prin crăpăturile din lemn am văzut patru călăreți. Urcaseră în galop dealul; acum își opriseră caii înșeuși care suflau greu și nechezau. Erau complet înarmați, însă pe căștile lor se vedea clar blazonul Otorilor. O clipă ne-am gândit că puteau să fie soli trimiși de Ichiro. Apoi ochii mi-au căzut pe coșul legat de oblâncul șei unuia dintre călăreți. Inima mi s-a prefăcut în piatră. Am bănuit imediat ce se afla în acel coș. Caii se cabrau și fremătau după efortul galopului, dar și de panică. Doi dintre ei aveau deja la picioarele din spate răni care sângerau. Mai mulți bărbați furioși, înarmați cu seceri și doage, au năvălit din poteca îngustă. I-am recunoscut pe câțiva dintre ei: erau fermieri din satul cel mai apropiat. Războinicul din urmă s-a repezit la ei, lovind în stânga și în dreapta cu sabia, și ei s-au retras puțin, dar nu s-au împrăștiat, menținându-și atitudinea amenințătoare și stând adunați într-un semicerc strâns.

Conducătorul călăreților le-a aruncat o privire disprețuitoare și apoi a strigat cu glas puternic spre poartă:

— Sunt Fuwa Dosan din clanul Otori din Hagi. Aduc un mesaj din partea seniorilor Shoichi și Masahiro pentru neobrăzatul care își spune Otori Takeo.

Makoto a strigat:

— Dacă sunteți mesageri pașnici, descălecați și lăsați săbiile. Porțile vor fi deschise.

Știam deja care era mesajul lor. Dar am simțit cum mă cuprinde o furie oarbă.

— Nu e nevoie de asta, a replicat cu dispreț Fuwa. Mesajul nostru e scurt. Spune-i așa-zisului Takeo că seniorii Otori nu-i recunosc drepturile pe care le revendică și așa îi vor trata pe el și pe cei care îl urmează.

Bărbatul de lângă el a lăsat frâiele pe gâtul calului și a deschis coșul. A scos din el ceea ce îmi era groază să văd. Ținând capul lui Ichiro de moțul din vârful capului, și-a legănat brațul și l-a aruncat peste zid, pe domeniul templului.

A căzut cu o bufnitură ușoară pe iarba din grădină. Mi-am tras sabia, pe Yato, de la cingătoare.

— Deschide poarta! am urlat. Vreau să ies la ei!

Am coborât scara în salturi, cu Makoto în urma mea. Când s-au deschis porțile, războinicii Otori și-ai întors caii și i-au mână în zidul de oameni din jurul lor, lovind cu săbiile. Îmi închipui că au crezut că fermierii n-or să-i atace. Chiar și pe mine m-a uimit ce s-a întâmplat apoi. În loc să se dea în lături pentru a le face loc să treacă, oamenii s-au repezit la cai. Doi fermieri au murit imediat, tăiați în două de săbiile războinicilor, după care primul cal s-a prăbușit și călărețul a căzut în îmbulzeala din jurul lui. Ceilalți au avut aceeași soartă. N-au apucat să își dovedească măiestria în mânăuirea sabiei; au fost trași jos de pe cai și omorâți în bătaie ca niște câini.

Makoto și cu mine am încercat să îi temperăm pe fermieri și până la urmă am reușit să îi îndepărtăm de cadavre. Am restabilit calmul numai retezând capetele războinicilor și punând să fie expuse pe porțile templului. Armata dezordonată le-a împroșcat cu insulte o vreme, apoi s-a retras în josul dealului, promițând cu glasuri puternice că orice străin mai îndrăznește să se apropie de templu și să-l insulte pe seniorul Otori Takeo, Îngerul din Yamagata, va fi tratat la fel.

Makoto tremura de furie — dar era tulburat și dintr-un alt motiv despre care voia să-mi vorbească — dar atunci nu aveam timp.

M-am întors pe domeniul templului. Kaede adusese cârpe albe și, într-un bol de lemn, apă. Stătea îngenuncheată pe pământ, sub cireși, și spăla liniștită capul. Pielea acestuia devenise vineție, ochii pe jumătate închiși, gâtul nu era retezat cu precizie, ci hăcuit din mai multe lovituri. Totuși, ea umbla cu el cu blândețe, cu o grijă tandră, ca și cum ar fi fost un obiect frumos și prețios.

Am îngenuncheat lângă ea, am întins mâna și am atins părul. Era încărunțit, însă fața peste care se așternuse vâlul morții părea mai tânără decât o văzusem eu ultima dată, când Ichiro trăia în casa din Hagi, îndurerat și bântuit de stafii, totuși dispus încă să-mi arate afecțiune și să mă călăuzească.

— Cine e? a întrebat Kaede cu glas șoptit.

— Ichiro. A fost învățătorul meu în Hagi. Și al lui Shigeru.

Aveam inima prea plină ca să mai pot vorbi. Am clipit des ca să-mi alung lacrimile. Mi-am amintit de ultima noastră întâlnire. Mi-am dorit să-i fi spus mai multe, să-i fi vorbit despre respectul și recunoștința mea. M-am întrebat cum murise, dacă moartea lui fusese umilitoare și foarte dureroasă. Doream tare mult ca ochii morții să se deschidă, buzele învinețite să vorbească. Dar cei morți sunt pierduți pentru totdeauna, iar plecarea lor de lângă noi este pentru veșnicie! Chiar și atunci când spiritele lor se întorc, ele nu vorbesc despre propria moarte.

M-am născut și am crescut printre Hiddeni, care cred că numai cei care dau ascultare poruncilor Zeului Secret se vor reîntâlni pe lumea cealaltă. Toți ceilalți vor fi mistuiți de focurile iadului. Nu știam dacă tatăl meu adoptiv, Shigeru, fusese credincios, dar îi erau cunoscute toate învățăturile Hiddenilor, și în clipa morții le rostise rugăciunile, împreună cu numele Celui Luminat. Ichiro, sfetnicul și administratorul gospodăriei lui, nu trădase niciodată vreun astfel de semn — de fapt, mai degrabă contrariul: Ichiro bănuise de la început că Shigeru mă salvase de persecuția instituită de căpetenia de

oști Iida Sadamu împotriva Hiddenilor, și mă pândise cu ochi lacomi să vadă ce m-ar fi putut da de gol.

Însă nu mai dădeam ascultare învățăturilor din copilărie și nu îmi venea să cred că un om cu integritatea lui Ichiro ajunsese în iad. Revolta mea față de nedreptatea acestei crime era mult mai puternică și îmi dădeam seama că acum mai aveam o moarte de răzbunat.

— Au plătit pentru asta cu viața, a spus Kaede. De ce să omoare un bătrân și să se ostenească să-ți aducă ție capul lui?

A spălat ultimele urme de sânge și a înfășurat capul într-o cârpă albă, curată.

— Îmi închipui că nobilii Otori vor să mă facă să ies din vizuină, am răspuns. Ar prefera să nu atace Terayama; dacă ar face-o, ar da nas în nas cu soldații lui Arai. Probabil că speră să mă momească peste graniță și să mă întâmpine acolo.

Îmi doream tare mult o astfel de întâlnire, să-i pedepsesc o dată pentru totdeauna. Moartea războinicilor îmi domolise temporar furia, dar o simțeam fierbându-mi înăbușit în inimă. Totuși, trebuia să am răbdare; strategia mea era ca mai întâi să mă retrag la Maruyama și să-mi consolidez forțele acolo. Nimic nu mă putea convinge să mă abat de la asta.

Am atins iarba cu fruntea, luându-mi adio de la învățătorul meu. Manami a venit din odăile de oaspeți și a îngenuncheat la mică distanță în spatele nostru.

— Am adus un coș, doamnă, a șoptit ea.

— Dă-mi-l, a răspuns Kaede.

Era un coș mic, împletit din rămurele de salcie și fâșii de piele vopsită în roșu. Kaede l-a luat și l-a deschis. Din el s-a înălțat mirosul florilor de aloe. Kaede a pus înăuntru legăturica albă și a aranjat în jurul ei florile de aloe. Apoi a pus coșul pe pământ în fața ei și toți trei ne-am înclinat iarăși dinaintea lui.

O pasăre de pădure și-a ciripit cântecul de primăvară și, din adâncul pădurii, i-a răspuns un cuc, primul pe care îl auzeam în acel an.

A doua zi, am îndeplinit ritualurile de înmormântare și am îngropat capul alături de mormântul lui Shigeru. Am hotărât să se ridice încă o piatră, pentru Ichiro. Voiam tare mult să știu ce se întâmplase cu bătrâna Chiyo și ceilalți din casa din Hagi. Mă chinuia gândul că acea casă nu mai exista, că fusese arsă: camera de ceai, camera de sus în care stătuserăm atât de des privind în grădină, podaua-privighetoare, toate distruse, cântecele lor amuțite pe vecie. Îmi venea să mă reped până la Hagi ca să-mi revendic moștenirea înainte de a-mi fi luată. Dar știam că tocmai asta sperau seniorii Otori să fac.

Cinci fermieri au murit în luptă, iar doi mai târziu, din cauza rănilor. I-am îngropat în cimitirul templului. Doi cai erau răniți grav și, din milă, Amaro a pus să fie omorâți, dar ceilalți doi erau nevătămați; unul îmi plăcea în mod deosebit, un armăsar negru și frumos care îmi amintea de Kyu, calul lui Shigeru, și putea să fie fratele lui vitreg. La insistența lui Makoto, i-am îngropat și pe războinicii Otori cu toate ritualurile, rugându-ne ca stafiile lor, revoltate de moartea lor rușinoasă, să nu zăbovească pentru a ne bântui.

În acea seară, starețul a venit în camera de oaspeți și am stat de vorbă până noaptea târziu. Au fost cu noi și Makoto și Miyoshi Kahei, unul dintre aliații și prietenii mei din Hagi; Gemba, fratele mai mic al lui Kahei, fusese trimis înainte la Maruyama să-i spună lui Sugita Haruki, slujitor al domeniului, despre plecarea noastră iminentă. În iarna precedentă, Sugita o asigurase pe Kaede de sprijinul lui în revendicările ei. Kaede nu a rămas cu noi — din diverse motive, ea și Makoto nu se simțeau bine unul în prezența celuilalt, și ea îl evita atât cât era cu putință — însă i-am spus dinainte să stea după paravan ca să audă ce se discuta. Voiam să-i aflu părerea după aceea. În timpul scurt trecut de la căsătoria noastră, ajunsesem să

vorbesc cu ea cum nu mai vorbisem cu nimeni în viața mea. Tăcusem atât de mult, încât acum părea că nu mă mai satur să-i împărtășesc gândurile mele. Mă bazam pe judecata și înțelepciunea ei.

— Așadar, acum ești în război, a spus starețul, iar armata ta a avut prima ei ambuscadă.

— Ce mai armată! a spus Makoto. O adunătură de fermieri! Cum ai de gând să-i pedepsești?

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Fermierii nu trebuie să ucidă războinici, a spus el. Oricine altcineva în situația ta i-ar pedepsi cu cea mai mare cruzime. Ar fi răstigniți, fierți în ulei, jupuiți de vii.

— Vor fi, dacă nobilii Otori vor pune mâna pe ei, a bombănit Kahei.

— S-au luptat pentru mine, am spus.

În sinea mea, consideram că războinicii își meritaseră sfârșitul rușinos, deși îmi părea rău că nu putusem eu să-i ucid pe toți.

— N-am să-i pedepsesc. Mă preocupă mai mult cum să-i protejez.

— Ai lăsat în libertate un căpcăun, a spus Makoto. Să sperăm că poți să-l ții în frâu.

Starețul a zâmbit, privind în cupa cu vin. Lăsând complet la o parte comentariile de mai înainte despre dreptate, mă învățase strategie toată iarna și, după ce îmi ascultase teoriile despre cucerirea Yamagatei și alte campanii, îmi cunoștea simțămintele pentru fermierii mei.

— Seniorii Otori caută să mă scoată din vizuină, i-am spus, cum îi spusese mai devreme și lui Kaede.

— Da, trebuie să rezști ispitei, a răspuns el. Firește, primul tău impuls e să te răzbuni, dar, chiar și dacă le înfrângi armata într-o confruntare, ei se vor retrage pur și simplu la Hagi. Un asediu lung ar însemna un dezastru. Cetatea este practic de neînving, și, mai

devreme sau mai târziu, va trebui să dai piept cu forțele lui Arai aflate în spatele tău.

Arai Daiichi era conducătorul de oști din Kumamoto care profitase de răsturnarea de la putere a Tohanilor pentru a prelua controlul asupra Celor Trei Țări. Îl înfuriasem dispărând cu Tribul anul trecut, iar acum, căsătoria mea cu Kaede sigur avea să-l înfurie și mai tare. Dispunea de o armată uriașă și nu voiam să dau piept cu ea înainte ca războinicii mei să fie bine pregătiți.

— Atunci, trebuie să mergem mai întâi la Maruyama, așa cum am plănuț. Dar, dacă las templul fără apărare, voi și oamenii din regiune ați putea fi pedepsiți de seniorii Otori.

— Putem să aducem mulți oameni în interiorul zidurilor, a spus starețul. Cred că avem arme și provizii destule ca să-i ținem pe Otori la distanță, dacă într-adevăr ne atacă. Eu unul, nu cred că ne vor ataca. Arai și aliați săi nu vor renunța la Yamagata fără o luptă îndelungată, și mulți dintre Otori ar avea rețineri să distrugă acest loc care, pentru clan, este sacru. Oricum, vor fi mai preocupați să te urmărească pe tine.

A făcut o pauză, după care a continuat:

— Nu poți să duci un război fără să fii pregătit de sacrificiu. Vor muri oameni în luptele pe care le vei duce, iar dacă pierzi, pe mulți dintre ei, inclusiv pe tine, s-ar putea să îi aștepte o moarte foarte dureroasă. Otorii nu recunosc adopția ta, nu îți cunosc obârșia; în ceea ce îi privește, tu ești un parvenit, nu unul din clasa lor. Nu poți să dai înapoi de la acțiune doar fiindcă în urma ei vor muri oameni. Până și fermierii știu asta. Șapte dintre ei au murit azi, dar cei care au supraviețuit nu sunt triști. Își sărbătoresc victoria asupra celor care te-au insultat.

— Știu asta, am spus, privindu-l pe Makoto.

Își ținea buzele strâns lipite, și, deși pe fața lui nu se citea nimic, i-am simțit dezaprobarea. Mi-am dat seama încă o dată de

slăbiciunea mea în calitate de comandant. Îmi era teamă că și Makoto, și Kahei, crescuți în tradiția războinică, vor ajunge să mă disprețuiască.

— Ne-am alăturat ție de bunăvoie, Takeo, a continuat starețul, datorită loialității noastre față de Shigeru și pentru că noi credem că lupți pentru o cauză dreaptă.

Am plecat capul, acceptând dojana și jurând că nu o să-mi mai vorbească vreodată pe tonul ăla.

— Poimâine vom pleca spre Maruyama.

— Makoto va merge cu tine, a spus starețul. După cum știi, cauza ta a devenit și a lui.

Buzele lui Makoto s-au arcuit ușor când a dat din cap în semn de aprobare.

În acea noapte, mai târziu, pe la a doua jumătate a Orei Șobolanului, când mă pregăteam să mă culc lângă Kaede, am auzit glasuri afară și, după câteva clipe, Manami ne-a strigat încet să se anunțe că venise un călugăr cu un mesaj de la corpul de gardă.

— Am luat un prizonier, a spus călugărul când m-am dus să vorbesc cu el. A fost zărit furișându-se în tufele de dincolo de poartă. Gărzile l-au urmărit și l-ar fi ucis pe loc, însă el v-a pronunțat numele și a spus că e omul dumneavoastră.

— Am să vin să vorbesc cu el, am spus luându-mi sabia, pe Yato, bănuind că nu putea fi decât proscrisul Yo-An.

Yo-An mă văzuse în Yamagata, când îi scăpasem de chinuri, omorându-i, pe fratele lui și alți Hiddeni. El era cel care îmi dăduse numele de Îngerul din Yamagata. Apoi îmi salvase viața în călătoria mea disperată din iarnă la Terayama. Îi spusese că am să trimit la primăvară după el și că trebuie să aștepte până primește vești de la mine, însă el acționa imprevizibil, de obicei ca răspuns la ceea ce pretindea el că-i spunea glasul Zeului Secret.

Era o noapte blândă, caldă, aerul având deja umezeala verii. În cedri țipa o bufniță. Yo-An zăcea pe pământ, chiar lângă poartă. Fusesse legat cu stângăcie, cu picioarele îndoite sub el și mâinile adunate la spate. Își mișca foarte încet buzele, rugându-se pe mutește. Doi călugări îl păzeau de la o depărtare prudentă, cu o strâmbătură de dispreț pe față.

L-am strigat pe nume și a deschis ochii. Am văzut ușurarea strălucind în ei. A încercat să se ridice în genunchi și a căzut în față, neputându-se folosi de mâini. A lovit cu fața țărâna.

— Dezlegați-l, am spus.

Unul dintre călugări a zis:

— E un proscris. Nu trebuie să-l atingem.

— Cine l-a legat?

— Atunci nu ne-am dat seama, a spus celălalt.

— Vă puteți purifica mai târziu. Omul ăsta mi-a salvat viața. Dezlegați-l.

S-au îndreptat spre Yo-An în silă, l-au ridicat și au desfăcut funiile care îl legau. El a înaintat în patru labe și s-a prosternat la picioarele mele.

— Ridică-te, Yo-An, am spus. De ce te afli aici? Ți-am spus că trebuie să vii când trimit după tine. Ai noroc că n-ai fost ucis, apărând aici fără veste, fără permisiune.

Ultima dată când îl văzusem eram îmbrăcat aproape la fel de ponosit ca el, la fel de epuizat și lihnit de foame. Acum purtam chimonou, aveam părul aranjat în stilul războinicilor și sabia la cingătoare. Știam că, văzându-mă vorbind cu proscrisul, călugării aveau să fie profund șocați. În parte, eram tentat să pun să fie azvârlit afară, să tăgăduiesc că între noi exista vreo relație și, totodată, să-l alung din viața mea. Dacă le-aș fi poruncit asta străjilor, l-ar fi ucis imediat, fără să stea pe gânduri. Totuși, nu puteam s-o fac. Îmi salvase viața; mai mult, de dragul legăturii dintre noi, amândoi fiind

născuți în neamul Hiddenilor, trebuia să îl tratez nu ca pe un proscris, ci ca pe un om.

— Nimeni nu mă va ucide până când Cel Secret mă va chema acasă, a îngânat el, ridicând ochii și uitându-se la mine. Până atunci, viața mea vă aparține.

Acolo unde stătea nu prea era lumină, doar felinarul pe care călugării îl aduseseră din corpul de gardă și îl pusese ră pe pământ, lângă noi, dar am văzut că ochii lui Yo-An ardeau. M-am întrebat, ca de atâtea ori înainte, dacă nu cumva nu era nicidecum viu, ci doar un oaspete din altă lume.

— Ce vrei? am întrebat.

— Am să vă spun ceva foarte important. O să vă bucurați că am venit.

Călugării se dăduseră înapoi din calea pângăririi, însă tot erau destul de aproape ca să ne audă.

— Trebuie să vorbesc cu acest om, am spus. Unde să mergem?

Și-au aruncat unul altuia o privire neliniștită, iar călugărul mai în vârstă a propus:

— Poate în pavilionul din grădină.

— Nu e nevoie să veniți cu mine.

— Trebuie să-l păzim pe seniorul Otori, a spus cel tânăr.

— Nu mă paște nici un pericol din partea acestui om. Lăsați-ne singuri. Dar spuneți-i lui Manami să aducă apă, niște mâncare și ceai.

S-au înclinat și au plecat. În timp ce traversam curtea, i-am auzit șoptind între ei. Le auzeam fiecare cuvânt. Am oftat.

— Vino cu mine, i-am spus lui Yo-An.

M-a urmat șchiopătând până la pavilionul care se afla în grădină, nu departe de heleșteul cel mare. Suprafața acestuia licărea la lumina stelelor, și, când și când, câte un pește sărea din apă, căzând înapoi cu un plescăit zgomotos. Dincolo de heleșteu, se întrezăreau

în întuneric pietrele de un alb-cenușiu ale mormintelor. Bufnița a țipat iar, mai aproape de data asta.

— Dumnezeu mi-a spus să vin la dumneavoastră, a zis Yo-An după ce ne-am așezat pe podeaua de lemn a pavilionului.

— Nu trebuie să vorbești atât de fățiș despre Dumnezeu, l-am muștrat. Te afli într-un templu. Călugării nu îi iubesc pe Hiddeni mai mult decât războinicii.

— Sunteți aici, a îngânat el. Sunteți speranța și pavăza noastră.

— Eu sunt doar o persoană. Nu pot să vă apăr pe toți de o țară întreagă.

A rămas tăcut câteva clipe. Apoi a spus:

— Cel Secret se gândește tot timpul la dumneavoastră, chiar dacă dumneavoastră l-ați uitat.

Nu voiam să ascult un mesaj de felul ăsta.

— Ce ai să-mi spui? am întrebat nervos.

— Oamenii pe care i-ați văzut anul trecut, cărbunarii, și-au dus zeul înapoi pe munte. M-am întâlnit cu ei pe drum. Mi-au spus că armatele Otorilor veghează toate drumurile din jurul Terayamei și Yamagatei. M-am dus să văd cu ochii mei. Pretutindeni sunt ascunși soldați. Vă vor prinde în ambuscadă de îndată ce plecați. Dacă vreți să ieșiți, va trebui să vă croiți drum cu sabia printre ei.

Ochii lui erau ațintiți asupra mea, pândindu-mi reacția. Mă blestemam că stătusem atât de mult la templu. Știusese tot timpul că viteza și luarea prin surprindere erau principalele mele arme. Trebuia să fi plecat cu multe zile în urmă. Amânasem plecarea, așteptându-l pe Ichiro. Înainte de căsătorie, ieșisem noapte de noapte să verific drumurile din jurul templului tocmai pentru o astfel de eventualitate. Dar, de la venirea lui Kaede, nu mă puteam smulge de lângă ea. Acum eram prizonierul proprie-mi șovăieli și al lipsei de vigilență.

— Câți oameni ai zice că sunt?

— Cinci sau șase mii, a răspuns Yo-An.

Eu abia dacă aveam o mie.

— Va trebui să treceți muntele. Ca astă-iarnă. Există un drum care duce în vest. Nu îl păzește nimeni fiindcă în trecătoare mai e încă zăpadă.

Mintea mea galopa. Știam poteca despre care vorbea. Trecea pe lângă altarul unde plănuise Makoto să-și petreacă iarna, înainte să dau peste el când fugeam prin zăpadă spre Terayama. Îl cercetasem eu însumi cu câteva săptămâni în urmă, întorcându-mă când zăpada devenise prea mare ca să trec prin ea. M-am gândit la forțele mele, oameni, cai, boi; boii n-ar fi reușit niciodată să treacă, însă oamenii și caii, da. Aveam să-i trimit noaptea, dacă era cu puțință, astfel încât Otorii să creadă că suntem tot la templu... Trebuia să pornesc îndată, să mă consult imediat cu starețul.

Gândurile mi-au fost întrerupte de Manami și un servitor. Bărbatul căra un bol cu apă. Manami aducea o tavă cu un bol cu orez cu legume și două cești de ceai. A pus tava pe podea, uitându-se la Yo-An cu atâta repulsie, de parcă acesta ar fi fost o viperă. Bărbatul era la fel de îngrozit. M-am întrebat, în treacăt, dacă avea să-mi dăuneze faptul că eram văzut alături de un proscris. Le-am spus să ne lase și s-au îndepărtat foarte repede, deși am auzit bombănitul dezaprobat al lui Manami pe tot drumul de întoarcere la casa de oaspeți.

Yo-An s-a spălat pe mâini și pe față, apoi și-a împreunat mâinile pentru a spune prima rugăciune a Hiddenilor. Chiar în timp ce m-am pomenit răspunzând la cuvintele cunoscute, m-a cuprins un val de enervare. Își riscase iarăși viața ca să-mi aducă această veste de care depindea viața mea, dar eu doream să fie mai discret și gândul că aș fi putut să-l am pe conștiință m-a întristat.

Când a terminat de mâncat, am spus:

— Ar fi bine să pleci. Ai drum lung de făcut până acasă.

Nu a răspuns, ci a rămas cu capul ușor întors într-o parte, în poziția de ascultare care îmi era de acum cunoscută.